

Informer №13 (09.2013)

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- ❖ Слово головного редактора – Informer: новий початок;
- ❖ Цікаво знати;
- ❖ Психологія повсякдення;
- ❖ Суспільна тема;
- ❖ Корисно знати;

*Слово головного редактора - Informer: новий початок

Почався новий навчальний рік у нашому коледжі і звичайно почався новий виток для нашої газети, яка публікується майже 3-й рік. До нас приєдналися першокурсники, поки що тільки у навчанні та студентському самоврядуванні, проте ми сподіваємося, що вони внесуть свій вклад у життя та розвиток не тільки коледжу, а й його газети.

Вересень цього навчального року особливий своєю метушнею, коли першокурсники тільки починають звикати, а другокурсники та третьокурсники тільки згадують, як потрібно вчитися. Проте причиною метушні було не стільки входження у навчання, скільки вибори президента студентського самоврядування політико-правового коледжу «АЛСКО», переможцем яких став Молчанець Іван, з чим ми від імені газети Informer його і вітаємо, та бажаємо успіхів у досягненні поставлених цілей.

Цей рік буде надзвичайно цікавим та непростим, проте натхненним і корисним, щиро бажаю усім успішного навчання, нових цікавих знайомств та друзів, легких семінарів та швидкої сесії!

Паламарчук Ілона

*Цікаво знати

Чому Святий Престол охороняють швейцарські гвардійці ?

22 січня виповнюється 501 рік, як швейцарські гвардійці вірою і правдою служать Святому Престолу. За цей час гвардійці охороняли всіх 42-х Пап. Засновником Папської гвардії вважається Папа Юлій II, один з найбільш могутніх і агресивних правителів того часу. З самого початку свого правління Юлій II вважав своїм головним завданням збільшення Папської області, тому він постійно вів військові дії по звільненню італійських територій від французів.

Юлій II мав сильний і твердий характер і був відмінним воїном. Б'ючись з ворогами, Папа часто був у перших рядах поруч зі своїми солдатами, показуючи їм приклад мужності та відваги, вправно орудуючи мечем. У той час в Європі йшли постійні війни, і багато європейських монархів для свого захисту наймали на службу швейцарських гвардійців, які зарекомендували себе сміливими і досвідченими воїнами. Папа Юлій II вирішив не відставати від своїх колег і для захисту Папської області і особистої охорони теж запросив швейцарських найманців. Як свідчить історія, швейцарські гвардійці вперше з'явилися у Ватикані 22 січня 1506.

Тоді під проводом капітана Каспара фон Зіленена до Ватикану прибув загін з 150 молодих і міцних найманців з швейцарського кантону Урі. Швейцарських гвардійців зустрічав сам Папа Юлій II, проявивши тим самим повагу до слави і доблесті цих воїнів, військовим мистецтвом яких захоплювалася вся Європа. Швейцарська гвардія під проводом самого Папи Юлія II, який постійно

(продовження на наступній сторінці – ред.)

Редакційний колектив студентського вісника

Головний редактор – Паламарчук Ілона (II к., гр. ЮТ-1/1) Оглядач – Карпіляньська Марія (II к., гр. ЮТ-1/1)

Журналісти: КУШНІР О., КОВАЛЕВСЬКИЙ Е., ЖУРАВСЬКА Н., ТРУБІНСЬКА І.

Цікаво знати(продовження – ред.)*

вів військові дії за розширення Папської області, здобула багато славних перемог. За всю 500 річну історію служби Святому Престолу, швейцарські гвардійці жодного разу не відступали від своєї клятви, завжди з гідністю і честю захищали інтереси Папської області (пізніше Ватикану). Але найважче і найкривавіше випробування їм довелося пережити в часи правління Папи Климента VII. Це сталося 6 травня 1527, коли імператор «Священної Римської імперії» Карл V напав на Рим. «Sacco di Roma» (розграбування Риму), так пізніше охрестили цей день історії.

Карл V прагнучи смерті понтифіка і шукав його, щоб убити, але 147 відданих швейцарських гвардійців встали на захист Папи і в нерівному бою на чолі з комендантом Каспаром Ройстом загинули смертю хоробрих. І навіть, незважаючи на наказ Великої Ради з Цюриха повертатися додому, гвардійці залишилися вірні Папі. Тоді з усіх гвардійців в живих залишилося тільки 42 людини, які, охороняючи Папу Климента VII, вивели його по підземному ходу, супроводивши в безпечне місце - в замок Святого Ангела. На честь тих героїчних подій кожен рік 6 травня проводиться урочиста церемонія прийняття присяги молодими гвардійцями. Сьогодні Папська гвардія є однією з найстаріших і найменших армій світу. У цій престижній армії в даний час знаходяться на службі всього лише 103 людини. Кандидат у гвардійці, згідно багатовікової традиції, повинен бути громадянином Швейцарії, який пройшов швейцарську школу рекрутів і, до того ж, холостий.

Одним з головних чинників при відборі є віросповідання, новобранець обов'язково повинен бути католиком. У школу рекрутів, яка знаходиться в Швейцарії, приймаються молоді та сильні хлопці не старше 30 років і зростом не нижче 174 см. Бажають служити в Папській гвардії повинні бути освіченими, знати кілька іноземних мов і вміти грати на музичних інструментах. Обов'язковим також є укладення контракту на строк не менше 2 років, який, за бажанням, можна продовжити. Особи, які мають подвійне громадянство, також мають право претендувати на місце в легендарній армії. В даний час в папській гвардії служать чотири етнічних швейцарця іноземного походження, один з яких - темношкірий швейцарець, уродженець Індії на ім'я Дахі Бекман, свого часу усиновлений швейцарськими батьками.

Кушнір Олександра***Психологія нашого повсякдення****Дети подражают мультяшным персонажам? Подробнее...**

Психологи считают, что отождествляя себя с каким-либо сказочным или фантастическим персонажем, ребенок ищет психологическую поддержку для решения своих жизненных проблем. Вымышленный герой обладает теми свойствами, которых недостает малышу в реальной жизни. Принимая чужое имя и копируя имидж, ребенок становится в своих фантазиях обладателем возможностей и навыков образца для подражания. Взрослые поначалу не обращают внимания на «перевоплощение», воспринимая его как элемент игры. Подыгрывая, покупают игрушки и предметы с символикой понравившегося «героя», а то и целиком костюмы.

Но через несколько недель или месяцев, когда всем надоедает (родителям, но не ребенку), понимают, что игра затянулась и выходит из-под контроля. Американский психолог и психиатр Эрик Берн утверждает, что поведение образца для подражания, каким обычно становится персонаж сказки, фильма или мультяшки ложится в основу «сценария» всей будущей жизни и влияет на ее ход. Через действия выбранного героя дети знакомятся с моделями и стратегиями поведения, отличительными признаками хорошего и плохого.

При этом особого различия между экранными сюжетами и реальностью их сознание не видит. Перенос поведенческих моделей в реальную жизнь происходит напрямую, без критического анализа и оценки. Например, после появления на экранах «Тома

(продовження на наступній сторінці – ред.)

***Психологія нашого повсякдення**

(продовження – ред.)

и Джерри» в США участились случаи издевательств детей над животными. Дети не задумывались над своим поведением и последствиями действий, ведь в мультсериале и кот, и мышь мгновенно восстанавливались после любых повреждений. Тело, смятое в гармошку, легко распрямлялось, «искры из глаз» не влияли на зрение, а удары кувалдой по голове вызывали всего лишь появление шишки, исчезающей прямо на глазах. Усадить ребенка у телевизора и «забыть» о нем на какое-то время очень удобно. Но малыши, сидящие перед «голубыми экранами» по несколько часов кряду, в конце концов, начинают жить жизнью мультяшных персонажей. А потом на консультации к психологам приводят детей-пауков, динозавров и пиратов Карибского моря.

Время спешит, время летит...

Когда мы чем-то увлечены, то не замечаем, как быстро идут стрелки часов. Вот взять, к примеру, компьютер. Говорите себе – пойду поиграю пять минут, а в итоге удивляетесь, что прошло целых два часа. Другой пример – пришли в поликлинику, а там очередь. Отстояв минут 40, мы начинаем нервничать – ну почему время так медленно идет?! На самом деле скорость стрелок ничуть не изменилась, просто мы не можем себя чем-то занять и поэтому думаем о времени, которое теряем, находясь в очереди. Вывод очевиден – просто не думайте о часах, забудьте о них. Займите себя чем-нибудь таким, что позволит отвлечься Вашему мозгу.

Можно попробовать рассказать об этом явлении и с математической точки зрения. Допустим, Вам 20 лет. Вы прожили еще 2 года. Сколько это в процентах? 10%. Теперь представим, что Вам уже 40 лет и Вы прожили те же два года. Процент уже изменился – он равняется пяти. Если Вы посмотрите на количество дней в году, то оно останется на прежнем уровне, однако эти два года воспринимаются уже намного короче, нежели раньше, поскольку чем старше человек, тем быстрее для него проходит одинаковый период времени.

Конечно, вышеописанную формулу нельзя применять для любого человека, ведь, например, те же пенсионеры часто жалуются на то, что время слишком долго тянется и это ничуть не удивляет – им, по сути, нечем себя занять на старости лет.

Журавська Надія

Суспільна тема*Бой без правил или
"мы против мозга"**

Удивительная машина - мозг. Учёные бьются много лет, чтобы познать его тайны - но пока главная тайна ускользает от них. Они открывают всё новые и новые свойства мозга, объясняют всё больше алгоритмов мозга - но не отвечают на очень любопытный вопрос: а насколько вообще наш мозг работает на нас? И на нас ли он работает?

Ситуация, на самом деле, весьма любопытна и странна: все алгоритмы мозга, при помощи которых он управляет нашим телом (и делает это очень хорошо, надо отметить) - все они направлены исключительно на него самого. Как бы мы самонадеянно не думали, что многие наши выборы принадлежат нам - в основе своей их нас заставляет принимать наш мозг.

Вы захотели чего-то вкусенького, и думаете, что это ваше желание? Расслабьтесь: мозгу необходима энергия определённых химических составляющих, и он, как хороший провокатор, заставляет вас почувствовать тягу к тому или иному продукту. Причём, в разных ситуациях вам будет хотеться разного (и, порой, просто диаметрально противоположного - как, например, беременным, или людям в длительном голодании), и вы будете недоумевать своим изменениям вкусов - тогда как на самом деле никаких ваших вкусов тут и в помине нет: мозг просто меняет баланс нашего организма, и меняет работу наших рецепторов - чтобы мы "захотели" именно того, что нужно ему по ситуации.

Или, возможно, вы захотели погреться - или, напротив, вам жарко, и хочется чего-то прохладного? Можете успокоиться: мозг просто поддерживает необходимый ДЛЯ НЕГО температурный баланс, ради которого он и генерирует определённые импульсы, меняющие ваши температурные ощущения.

Вы захотели секса, или, напротив, не хотите его, а предпочитаете немного отдохнуть - и считаете, что это ваш выбор? Ой-ёёё, как всё запущено! Не вы, а мозг в очередной раз регулирует все эти процессы, включая т.н. "наши" желания.

Словом, практически все наши т.н. "личные выборы" на деле оказываются вовсе не нашими: их генерирует мозг. И в центре этих процессов находится он сам - именно свою жизнедеятельность и жизнеспособность он охраняет такими сложными методами.

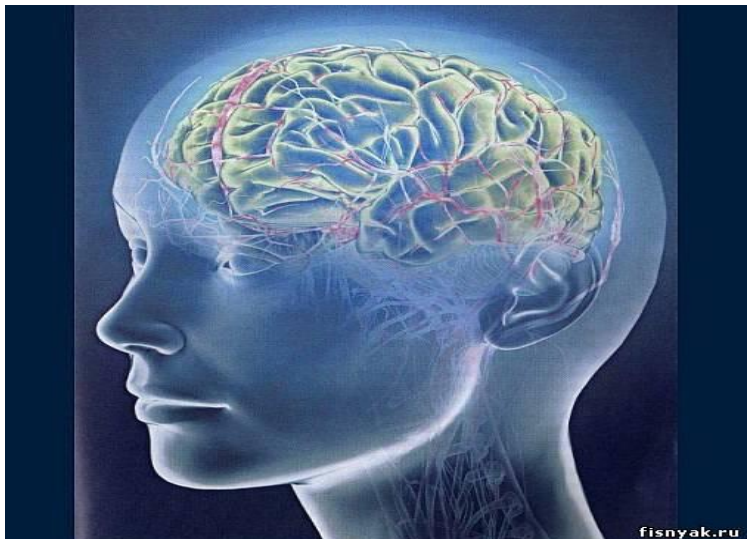
И возникает вопрос: это нам принадлежит наш

мозг - или мы принадлежим ему просто как транспортное средство, способное перемещаться в поиске столь необходимых ему веществ? Кто на самом деле является главным в нас - мы или он?

Разумеется, тут же возникает и ещё один важный вопрос: а кто такие эти "мы"? Что именно мы обозначаем этим, вроде бы, всем нам понятным термином? Ведь обычно под нашим "я" подразумевается некая совокупность индивидуальных возможностей, основанных на свободном выборе человека - а тут выясняется, что никакого свободного выбора и в помине не существует. И кто же такой этот таинственный "я", от имени которого мы якобы живём?

Здесь важно очень яркое и наглядное разделение: все действия мозга, направленные на его самосохранение и качественную работоспособность, относятся к нашему физическому телу. И тут просто ничего не поделать: мозг - это центральное звено нашего физ. тела - машина, основная цель которой в сохранении самого себя в максимально рабочем состоянии. И так уж получается, что как только человек идентифицирует себя со своим физическим телом - он мгновенно становится завуалированным, но беспресловутым рабом своего мозга, обслуживающим своего скрытого паразитирующего хозяина. И выстроено это настолько идеально, что рабу и в голову не может прийти, что он не более, чем обслуживающий персонал - ведь ему внушаются ощущения, на основе которых он искренне уверен, что всё выбирает он. Идеальнее рабства просто и придумать-то нельзя!

Единственная область, которую пока сложнее списать на эти алгоритмы мозга - это то, что не соотносится напрямую с физическим телом. Да, разумеется - и здесь много неясного. Но хотя бы части ловушек по обеспечению мозга мы можем избежать.

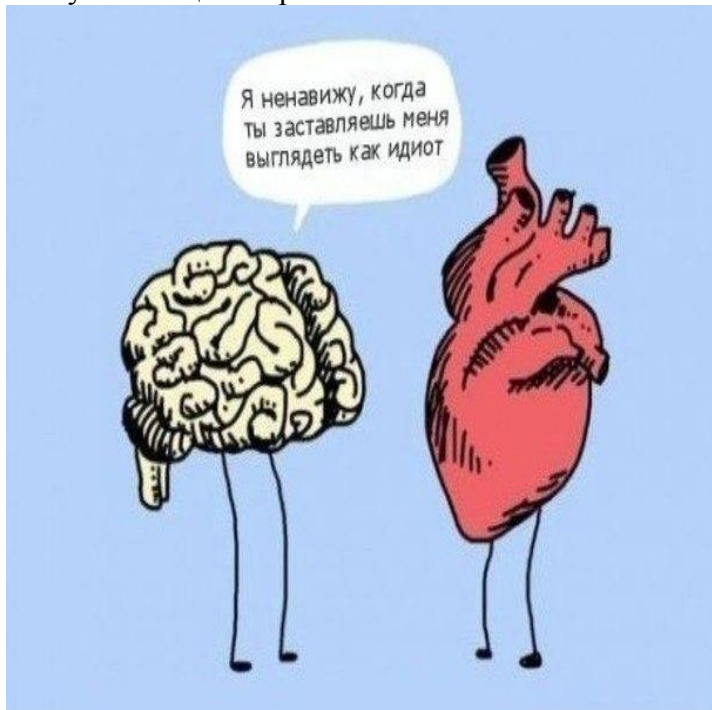
(продовження на наступній сторінці – ред.)

(продовження – ред.)

Я не склонен впустую ругать наш мозг. Я лишь отмечаю, что в любой системе есть хозяин - который и определяет направление развития системы. И пока в нас хозяином остаётся обычный обслуживающий механизм - наш мозг - о нас как о разумном существе можно просто забыть.

Некоторые считают, что страшно - это когда власть захватят компьютеры. Фигня: намного страшнее то, что власть над нами давно и прочно захвачена нашим собственным мозгом - и мы даже не подозреваем о том, что мы его рабы.

Думаете, это паранойя? Ой, нет! Это реальные факты. И сейчас дело в том, что нам нужно найти выход из этой тупиковой ситуации - перестать быть обслуживающим персоналом для нас же обслуживающего агрегата.

Предполагаю, что выход находится в том, что человек - это духовное существо. Но дорога в эту духовность охраняется жёстче, чем самими страшными стражами - она охраняется нашим же искусственно сгенерированным и "добровольным" отказом от этой дороги к свободе.

Осознавая себя как духовное Существо, мы выходим из под власти неизбежных влияний физического тела - управление которыми прочно захвачено нашим мозгом, цель которого вовсе не в том, чтобы мы стали сильнее и свободнее. И если мозг, в силу своей конструкции, неизбежно зациклен на реакциях и регулировании физического тела, то ослабляют его влияние мы можем интересами, превышающими интересы тела. Где мозгу просто не получится властвовать. Впереди много интересной работы...

Ковалевський Євген***Корисно знати**

7 ОСНОВНИХ ЖЕСТІВ БРЕХУНА

У Вас складні переговори або попереду велика угода - не поспішайте, придивіться уважніше і переконайтеся обманюють вас чи ні?

Які жести можуть видати людину у випадку, якщо він бреше? Це жести, пов'язані з дотиком рук до обличчя. Одного разу, був проведений експеримент з медичними сестрами, яким в умовах рольової гри було дано вказівку повідомляти пацієнтам неправду про їх стан. Ті сестри, яким доводилося обманювати, частіше використовували "рука до обличчя" жести, ніж ті, які говорили правду своїм пацієнтам. Тепер розглянемо різні жести "рука до обличчя" і умови, в яких вони виникають.

1. Дотик до носа.

По суті, дотик до носа є витонченим, замаскованим варіантом попереднього жесту.

Він може виражатися в декількох легких дотиках до ямки під носом, або бути виражений одним швидким, майже непомітним дотиком.

Одне з пояснень природи цього жесту полягає в тому, що коли погані думки проникають у свідомість, підсвідомість наказує руці прикрити рот, але в останній момент, з бажання замаскувати цей жест, рука відсмикується від рота, і виходить легкий дотик до носа.

2. Відтягування коміреця.

Вчені в ході досліджень з'ясували, що брехня викликає свербляче відчуття в ніжних м'язових тканинах обличчя і шиї, і потрібно чухання, щоб заспокоїти ці відчуття.

Схоже, це є прийнятним поясненням того, чому деякі люди відтягують комірець, коли вони брешуть і підозрюють, що їх обман розкритий. Також схоже, що у обманщика виступають крапельки поту на шиї, коли він відчуває, що ви запідозрили обман.

Цей жест використовується також, коли людина розгнівана або засмучений, при цьому він відтягує комірець від шиї; щоб охолодити її свіжим повітрям.

3. Потирання повіки.

Цей жест викликаний тим, що в мозку з'являється бажання сховатися від обману, підозри чи брехні, з якими він стикається, або бажання уникнути погляду в очі людині, якій він говорить неправду.

(продовження на наступній сторінці – ред.)

***Корисно знати**

(продовження – ред.)

4. Чухання шиї.

У цьому випадку людина чує вказівним пальцем правої руки місце під мочкою вуха або ж кову частину шиї.

Цей жест говорить про сумніви і невпевненості людини, який говорить: "Я не впевнений, що я з вами згоден".

Він особливо впадає в очі в тому випадку, якщо він суперечить вербальному мові, наприклад, якщо людина вторить щось подібне: "Я чудово розумію, що ви відчуваєте".

5. Пальці в роті.

Людина кладе пальці в рот у стані сильного гноблення. Це несвідома спроба людини повернутися до того безпечного, безхмарного часу грудного віку.

Маленька дитина смоче палець, а що стосується дорослого, то крім пальця він засовує собі в рот такі предмети, як сигарети, трубки, ручки і подібне.

Якщо жести, пов'язані з прикриттям рота рукою, позначають обман, пальці в роті говорять про внутрішньої потреби в схваленні і підтримці.

Тому, коли з'являється цей жест, необхідно підтримати людини або завірити його гарантіями.

open.az

6. Чухання і потрання вуха.

Фактично цей жест викликаний бажанням слухача відгородитися від слів, поклавши руку біля або зверху вуха.

Цей жест є дорослою вдосконаленою модифікацією жесту маленької дитини, коли він затикає вуха, щоб не вислуховувати докорів батьків.

Іншими варіантами дотику до вуха є потирання вушної раковини, свердління у вусі (кінчиком пальця), потягування мочки вуха або згинання вуха у спробі прикрити їм слухове отвір.

Цей останній жест говорить про те, що людина наслухався вдосталь і хоче, можливо, висловитися.

7. Захист рота рукою.

Захист рота рукою є одним з небагатьох жестів дорослої людини і має той же зміст, що і дитячий жест.

Рука прикриває рот і великий палець притиснутий до щоки, в той час як мозок на рівні підсвідомості посилає сигнали стримати вимовлені слова.

Іноді це можуть бути тільки кілька пальців у рота або навіть кулак, але значення жесту залишається тим же.

Жест «захист рота рукою» слід відрізняти від оціночних жестів.

Якщо цей жест використовується людиною в момент мовлення, це свідчить про те, що він говорить неправду.

Однак, якщо він прикриває рот рукою в той момент, коли ви говорите, а він слухає, це означає, що він відчуває, як ви брешете.

Знання цих жестів може бути корисним як для студента-юриста, так і у повсякденному житті. Адже наш світ, на жаль, не є ідеальним, а тому дуже корисно знати, хто говорить правду, а хто бреше. Все ж краще розчаруватися у людині чи сподіваннях, ніж бути обманутим або навіть дозволити обманути когось з близьких.

Проте намагайтесь говорити правду, від цього світ гіршим не стане 😊

Турбінська Ірина

Друк: Комітет зовнішньої політики та ЗМІ
Коректор статей: вакансія!
Кількість сторінок: 6 стор. друк. тексту

Вид: інформаційно-звітна газета для викладачів, співробітників, гостей, студентів Політико-правового коледжу «АЛСКО»
Тираж: 35 (25 кольорових, 10 ч/б)
Рік: 2013 рік /вересень.

Редакція: аудиторія № 16
Випуск: **№ 13 (09. 2013)**

Реалізація газети Informer читачам: розповсюджується безкоштовно! Продаж заборонений !!!